

HỒI 743

Tối Hậu Quyết Định

Sáng sớm hôm sau, hai gã rời Tư Đồ phủ đến Hoàng cung. Tuyết đang tan, đường phố Trường An đầy sinh lầy, mỗi khi có xe ngựa chạy qua, bùn bắn tung tóe. Thành Trường An vĩ đại vốn như một nàng thực nữ cao quý, giờ đây lại như đã lột bỏ hết bộ trang phục sang trọng, lẫn lộn dưới bùn sinh, chẳng còn giữ nổi vẻ cao sang trang nhã.

Khấu Trọng cười bảo: "Lúc trước bọn ta chẳng mong sẽ được làm quan lớn sao? Bây giờ làm rồi lại xui xẻo thế này, cả ngựa cũng chẳng có mà đi. Hà, đêm qua ta không sao ngủ được, sợ sáng nay thân phận bị lão Thạch vạch trần, may mà hình như không phải thế!"

Từ Tử Lăng nói: "Thạch Chi Hiền và Loan đại tỷ có cùng một mục tiêu, Loan Loan ủng hộ bọn ta, dù Thạch Chi Hiền dù không vui cỡ nào cũng sẽ không phá hoại. Đó là chỉ nghĩ đến mặt tốt, ngoại trừ vậy bọn ta còn có thể làm gì?"

Khấu Trọng hân hoan: "Nói đúng lắm! Tuyết chiều nghe theo ý trời này nghe giống như dĩ bất biến ứng vạn biến. Nhưng cách này chỉ làm được một lần. Chúng ta không thể đêm nào cũng cầu xin thần phật, hy vọng ngày mai Thạch Chi Hiền không tố cáo bọn ta. Trước khi khởi sự nhất định phải giải quyết vấn đề khó khăn này."

Lúc này hai gã đã đến cửa Hoàng thành, đành tạm gạt bỏ tâm sự, nhập cung bái kiến Trình Mạc.

Trình Mạc gặp hai gã với sắc mặt nặng nề nói: "Ta phải lập tức dắt các người đến gặp Vi công công, đừng hỏi gì, ta không biết tại sao Vi công công lại đòi gặp các người. Chắc chắn rằng không phải hoàng thượng muốn đánh mã cầu, sân bãi vẫn chưa quét xong tuyết."

Hai gã thâm nhủ chắc chuyện này có liên quan đến Phục Khiên, nên lẳng lặng theo Trình Mạc đến gặp Vi công công.

Vi công công đang bận, ba người chờ đợi nửa canh giờ mới được gọi vào.

Vi công công miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Chúc mừng các vị! Các vị lại được hoàng thượng ban ân sủng, chỉ định các vị trở thành sứ giả của Đại Đường ta, đại diện cho hoàng

thượng theo vương tử Phục Khiên về Thổ Cốc Hồn tham gia cuộc thi mã cầu ở nước họ, xong việc vương tử Phục Khiên sẽ sai người đưa các vị về. Chuyện này liên quan đến bang giao giữa hai nước nên rất quan trọng, nếu không có sai sót gì, hoàng thượng nhất định sẽ trọng thưởng."

Hai gã thầm khen Phục Khiên, bởi y đã đề ra cuộc thi mã cầu, khiến Lý Uyên phải lập tức thả bọn gã ra.

Khấu Trọng giả vờ biến sắc hỏi: "Thổ Cốc Hồn là nơi nào?"

Từ Tử Lăng cũng nói: "Hoàng thượng không cần bọn tại hạ thi đấu với người Đột Quyết và Cao Lệ sao?"

Vi công công giải thích sơ lược, rõ ràng là không muốn đòi co với bọn gã nữa, rồi căn dặn Trình Mặc rằng: "Ngày mai họ phải cùng vương tử Phục Khiên lên đường, người dẫn hai gã họ đến gặp Ôn Ngạn Bác Ôn đại nhân của ngoại vụ tỉnh, bảo người của ngoại vụ tỉnh dạy họ các lễ nghi cần thiết để khỏi làm mất thể diện quốc gia."

Hai gã lên nhìn nhau, không tưởng được mọi việc lại may mắn diễn ra đúng ý như vậy.

Đến chiều tối, hai gã mới được rời khỏi ngoại vụ tỉnh quay về Tư Đồ phủ, dáng vẻ còn mệt mỏi hơn vừa mới ra chiến trường về.

Hầu Hi Bạch ra đón với vẻ mặt vui mừng hơn hớn: "Xong rồi! Lý Uyên chính thức gửi thư mời hai vị lão ca đến Trường An bàn bạc đại sự."

Hai gã như cất được khối đá trong lòng. Khấu Trọng nói: "Vào nội đường rồi nói."

Từ Tử Lăng chợt ngừng bước: "Ta muốn đi gặp Phi Huyền."

Hầu Hi Bạch vui mừng: "Đệ cũng muốn gặp nàng, xin cho tiểu đệ đi cùng..."

Nói chưa dứt lời, Khấu Trọng đã kéo y đi, cười cười: "Người ta hẹn nhau buổi hoàng hôn, phải biết điều một chút chứ! Lăng thiếu gia, nhớ quay về trước canh hai, bọn ta còn phải hầu hạ Văn Soái."

oOo

Từ Tử Lăng vừa đi ra phố chưa được mười bước thì một người xuất hiện phía sau. Chính là Thạch Chi Hiền. Gã thầm kêu hồng bét trong lòng.

Thạch Chi Hiền đi ngang qua gã, thản nhiên gọi: “Đi theo ta!”

Từ Tử Lãng biết lão đã chiếm hết ưu thế, nào dám nói không, vội vàng đi theo sau. Rồi cả hai xuyên qua ngõ ngách, tiến về phía đông nam.

Thạch Chi Hiền chậm bước, đợi gã theo kịp, mới hồ hững nói: “Ngay từ ban đầu ta đã biết các ngươi đang gạt ta, sơ hở ở chỗ các ngươi không dùng thủ đoạn này để đối phó với kẻ địch. Lại thêm Sư Phi Huyền vừa hay đến Trường An vào lúc này, rõ ràng là để phối hợp với các ngươi, ta dám khẳng định các ngươi đã kết minh với Lý Thế Dân từ lâu, còn muốn đưa y lên làm Hoàng đế, Thạch mỗ đoán có sai không?”

Từ Tử Lãng thầm than trong lòng. Lần này Thạch Chi Hiền không phải tìm gã trò chuyện băng quơ mà là quyết tâm muốn dồn gã vào chỗ chết. Thế nên lão cố ý nói ra những lời này để gã chỉ còn lại một chọn lựa duy nhất: sát nhân diệt khẩu, còn lão lợi dụng nó để giết gã.

Từ Tử Lãng đi vào cảnh giới “tĩnh trung nguyệt”, khiến bản thân thấu triệt tất cả sự vây xung quanh, tựa như có cảm giác như biết hết mọi chuyện, lại như chẳng biết chuyện gì. Gã hiểu rằng trước áp lực nặng nề của Thạch Chi Hiền, cảnh giới của mình lại có đột phá, bèn mỉm cười: “Tà vương có biết Khấu Trọng muốn đổi đầu không phải là Huyền Giáp kỵ binh của Lý Thế Dân mà là Lang quân Đột Quyết xung hùng ở Quan ngoại. Đó chính là cuộc chiến mà gã mộng tưởng, trận đại chiến có thể quyết định vận mệnh Trung thổ. Liên quân Tái ngoại sắp sửa xâm chiếm miền Nam, như tên chỉ chờ rời khỏi cung, kể cả khi tất cả muốn đình thủ, Hiệt Lợi chắc chắn sẽ không bao giờ chịu ngừng lại. Tà vương có thể hiểu cho hoàn cảnh bây giờ của bọn tại hạ không?”

Thạch Chi Hiền ngạc nhiên: “Vậy là Tử Lãng ngươi mở miệng nài nỉ ta?”

Nét cười của Từ Tử Lãng đành lại đáp: “Bởi vì tại hạ cảm nhận được sát cơ trong lòng Tà vương.”

Thạch Chi Hiền đột nhiên ngừng bước. Trước mặt là một cây cầu nhỏ, dưới cầu nước chảy cuộn cuộn, theo dòng từ hướng đông nam chảy tới.

Trên dòng sông thấp thoáng một vài bóng thuyền qua lại, Từ Tử Lãng lúc này mới cảm nhận được mặt trời đang lặn xuống, không hiểu sao gã cảm thấy tâm ý Thạch Chi Hiền hiện tại kiên quyết giết gã. Tình hình hiện thời cho thấy lão đã có dư mưu từ trước.

Thạch Chi Hiền có vẻ muốn hạ thủ ở khu rừng hoang ẩn mật bên bờ Khúc Giang Trì, để tránh không bị Đường quân can thiệp.

Về mặt Thạch Chi Hiền chợt xuất hiện nét cười, giọng nhẹ nhàng: “Khấu Trọng muốn đập tan dã tâm xâm chiếm Trung thổ của Hiệt Lợi, vậy thì cần phải thắng cho đẹp mắt, đánh một trận lớn với liên quân Đột Quyết trên chiến trường, chứ không phải đến Trường An để lo việc phòng thủ, Tử Lăng hiểu không?”

Trên bầu trời đen mây đen tích tụ, tựa như sắp có một trận mưa lớn.

Cách suy nghĩ của Thạch Chi Hiền cao hơn người khác một bậc, lão hiểu tính cách anh hùng của Khấu Trọng, biết rằng cục diện cuối cùng chỉ có thể là một trận quyết chiến công bằng giữa Khấu Trọng với Hiệt Lợi, cùng một trường sinh tử đại chiến toàn kỵ binh.

Từ Tử Lăng bình thản đáp: “Chính vì hiểu điểm này cho nên bọn tại hạ phải có một đạo quân hùng mạnh bao gồm quân Đại Đường, Thiệu Soái quân và Tổng gia quân để nghênh chiến liên quân Tái ngoại.”

Thạch Chi Hiền cười ha hả: “Tử Lăng lên thuyền đã, bọn ta còn có nhiều thời gian để trò chuyện.”

Tử Lăng biết rằng ý định giết gã của lão không thay đổi được nữa, trận chiến không thể miễn nên trong lòng không hề e ngại. Gã hiểu như vậy mới chính là biện pháp duy nhất để bảo mạng, trạng thái “tĩnh trung nguyệt” phải được duy trì ở đỉnh cao nhất.

Lúc này ở dưới cây cầu đập dềnh xuất hiện một con thuyền nhỏ, xuôi theo dòng kênh rộng tối om lướt tới.

Thạch Chi Hiền thông thả nói: “Các ngươi và Phục Khiên có giao dịch gì, tại sao hấn chịu giúp các ngươi thoát thân. Với lập trường của hấn, điều hấn mong muốn nhất là Hiệt Lợi tổn thương nguyên khí vì đánh xuống Trung thổ, Thống Diệp Hộ sẽ lập tức thừa cơ đánh chiếm đất đai của Hiệt Lợi, còn hấn cũng sẽ nhân thời cơ hiểm hoi này tấn công Thống Diệp Hộ, nuốt trọn Đảng Hạng.”

Suýt nữa Từ Tử Lăng đã giật mình mà không còn duy trì được cảnh giới “Tĩnh Trung Nguyệt.” Thạch Chi Hiền đã liên minh với Loan Loan, nhờ vậy nắm chắc được tin tức, đối với bọn gã là điều tối nguy hiểm. Cũng giống như Khấu Trọng nói, bọn gã không thể ngày nào cũng cầu xin trời phạt mong Thạch Chi Hiền nương tay với mình, nghĩ đến điều này, lần đầu tiên gã có ý muốn giết Thạch Chi Hiền, nếu vẫn không thể thuyết phục được lão.

Thạch Chi Hiền chèo thuyền về phía trước, nhìn gã với ánh mắt thâm sâu khó lường, xem thử gã phản ứng thế nào.

Từ Tử Lãng thần nhiên đáp: “Cũng chẳng phải là giao dịch gì, chỉ là giúp đỡ lẫn nhau. Bọn tại hạ buộc Vân Soái rời khỏi Trường An cho ỵ. Sau đó ỵ sẽ tự giải quyết.”

Thạch Chi Hiền vui vẻ nói: “Lần này Tử Lãng thành thật như vậy, phải chăng là trong lòng đã động sát cơ với Thạch mỗ?”

Từ Tử Lãng ngẫm nghĩ rồi nói: “Tại hạ muốn gì không quan trọng, chỉ là khi gặp áp lực lớn sẽ có phản ứng tự bảo vệ, điều đó hoàn toàn bình thường. Tại hạ không hiểu Tà vương, ngài đã từng nói không có chuyện gì quan trọng hơn Thanh Tuyền. Nhưng hành động của ngài không phù hợp với điều này!”

Thạch Chi Hiền ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm đen thẫm khiến lòng người nặng nề, không đáp mà hỏi ngược lại: “Tử Lãng cho rằng khi chính diện giao phong giữa đồng bằng, Khấu Trọng có bao nhiêu cơ hội thành công, mà đánh bại được lang quân Đột Quyết nổi danh vô địch trong loại hình chiến tranh này? Lần này không giống như ở Bôn Lang Nguyên, Hiệt Lợi đã dốc toàn lực, Đột Lợi cũng nhất định sẽ đứng về phía hấn.”

Từ Tử Lãng đáp: “Tại hạ chỉ có thể nói là tin tưởng hoàn toàn vào Khấu Trọng. Đây là trận đánh lớn nhất của gã, cũng chỉ có cách đánh bại lang quân của Hiệt Lợi mới giảm bớt thương vong cho trăm họ Trung thổ...”

Thạch Chi Hiền đưa mắt nhìn gã, thần quang sáng rực, trầm giọng nói: “Dù cho các người dốc hết toàn lực giúp đỡ, nhưng trước vòng vây của cấm vệ quân của Lý Uyên, Trường Lâm quân của Lý Kiến Thành và cao thủ Đột Quyết, Lý Thế Dân căn bản không có khả năng phản kích ở Trường An, tại sao các người bỏ dễ lấy khó? Không ủng hộ Lý Thế Dân tự lập ở Lạc Dương mà lại mạo hiểm đến Trường An? Các người có biết bọn Lý Uyên, Lý Kiến Thành mời các người đến Trường An chính là vì muốn giết chết các người, hành động này của các người thật sự bất trí.”

Tử Lãng nghe thê vừa kinh vừa hỷ, kinh hãi bởi Thạch Chi Hiền nắm rõ tình thế, biết được bí mật đằng sau việc Lý Uyên mời bọn gã đến Trường An, mấu chốt hơn là lão dự đoán được bọn gã sẽ chấp nhận đến; mừng vì Loan Loan chưa bán đứng bọn gã, chưa khai ra bí mật của Dương Công Bảo Khố với lão, giữ được nước cờ hiểm cuối cùng cho mình.

Gã mỉm cười: “Bề ngoài đúng là như vậy, nhưng Tà vương cũng nên biết rằng trong triều đình không hiếm những người ủng hộ Lý Thế Dân, lại thêm liên quân Tái ngoại đang ở biên cương, họ nên hiểu đâu là chọn lựa sáng suốt.”

Chiếc thuyền nhỏ chầm chậm trôi vào Khúc Giang Trì. Từ xa xa những viên lâm, đình, điện, lầu đài ẩn hiện theo hai bên bờ. Dòng sông uốn lượn khúc chiết khiến người ta nghĩ đến cái tên Khúc Giang từ đó mà ra.

Không phải là Từ Tử Lăng lần đầu tiên đến nơi này, gã đã từng bí mật gặp gỡ Hồ Tiểu Tiên ở đây. Lúc đó giữa thanh thiên bạch nhật, hai bên bờ cây cối um tùm, trên sông thuyền qua lại tấp nập, sóng nước lấp lánh, mỹ cảnh giống hệt hải thị thần lâu như mộng mà như thật, khác hẳn với không khí sát cơ trùng trùng như bây giờ, khiến gã không khỏi dâng lên cảm xúc trong lòng.

Thạch Chi Hiền chèo về phía vạt rừng rậm ở bờ nam, than rằng: "Sở dĩ Thạch mỗ đề nghị ám sát Triệu Đức Ngôn, một mặt là thăm dò phản ứng của hai tên tiểu tử, hơn nữa vẫn chưa nở lòng hạ độc thủ với các người. Nhớ năm xưa trước khi xuất đạo, ta đã từng thề với sư tổ các đời, nhất định phải chấn hưng Ma môn, để Ma môn vang danh khắp thiên hạ, mà giờ đây chương ngại lớn nhất của Ma môn không phải Phật Đạo hai nhà, cũng chẳng phải là bọn Lý Thế Dân mà chính là hai tên tiểu tử các người. Ta tuy không cho rằng các người có khả năng lấy lại Trường An cho Lý Thế Dân, càng khẳng định Khấu Trọng không thể nào tạo nên kỳ tích đánh bại quân Đột Quyết giữa đồng bằng, nhưng cũng không có nhẫn nại chờ đợi đến khắc đó, đây là cơ hội chọn lựa cuối cùng cho Thạch mỗ, đó là lấy sư môn làm trọng hay ân oán cá nhân làm trọng. Ta phải chọn lựa một trong hai điều này..."

Từ Tử Lăng ung dung nói: "VẬY sau khi Tà vương suy nghĩ, đã quyết định lấy tiểu mạng của ta, đúng không?"

Thạch Chi Hiền bật cười vang: "Đúng là như vậy!"

Đột nhiên Thạch Chi Hiền lẳng không phóng người lên, mũi chân phải điểm vào trán của gã vô cùng mãnh liệt, rõ ràng không hề có ý lưu tình.

oOo

Trong nội đường phủ Tư Đồ, Khấu Trọng, Hầu Hi Bạch, Lôi Cửu Chỉ, Tổng Sư Đạo, Nhậm Tuấn, Tra Kiệt đang ngồi quanh bàn. Sau khi kể lại cho mọi người hiểu rõ tình thế trước mắt, Khấu Trọng lên tiếng: "Ngày mai ta và Tử Lăng, Hi Bạch phải đi theo đoàn sứ giả của Phục Khiên rời kinh thành, mọi việc ở đây giao cho Tổng nhị ca và Lôi đại ca xử lý. Bọn ta đi rồi, Thạch Chi Hiền cũng sẽ không quấy rầy các người."

Hầu Hi Bạch nói: “Nếu Thạch sư phụ vạch trần bọn ta, chắc chắn sẽ ra tay trước khi bọn ta ly khai. Nếu ngày mai ông vẫn chưa có hành động, khả năng bọn ta bị vạch trần rất ít, rủi ro không lớn.”

Tổng Sư Đạo phân tích: “Mục tiêu của Lý Uyên là Tiểu Lăng và Tiểu Trọng, chỉ cần các người chịu đến Trường An, có thể lão sẽ xuôi tay ngồi yên xem Tất Huyền hoặc Phó Dịch Lâm đối phó các người, những chuyện khác không quan trọng lắm.”

Lôi Cửu Chỉ ngăn ra: “Ý của Sư Đạo là Lý Uyên kết minh không phải vì có lòng tốt, cũng không phải mượn tiếng tằm Thiệu soái để dập tắt dã tâm của Lang quân Tái ngoại?”

Tổng Sư Đạo than: “Đúng là như vậy. Vấn đề không phải ở Lý Uyên mà là những người có thể ảnh hưởng đến lão, đa số những người đó đều căm hận Tiểu Lăng và Tiểu Trọng nhập cốt, dù bọn ta có đến Trường An theo lời mời hay không, đối với Lý Kiến Thành đều có lợi. Nếu các người chịu đến sẽ đem thân vào chốn nguy hiểm trùng trùng, nếu không đến ắt bọn chúng có thể trách tội Lý Thế Dân. Đây chính là nguyên nhân Kiến Thành đồng ý.”

Khấu Trọng vui vẻ xòe bàn tay tính toán: “Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, Dương Hư Ngạn, Doãn Tổ Văn, Vũ Văn phiệt, Độc Cô phiệt. Hà, chỉ còn có bốn ngón tay còn trống. Con bà nó, trước đây ta đã không sợ bọn chúng, huống hồ bây giờ. Ta phải chứng minh cho bọn chúng thấy, lịch sử do bọn ta sáng tạo...”

Lôi Cửu Chỉ gật đầu đồng ý: “Bình đến tướng ngăn, nước đến đắp bờ, chỉ cần Lý Uyên không dám ngang nhiên làm bậy, bọn ta sợ gì con mẹ lão.”

Khấu Trọng trầm ngâm nói: “Trường An sắp trở thành chiến trường, nhưng cuộc chiến tranh gian khổ nhất chắc chắn là lúc chống lại liên quân Tái ngoại. Ta phải lập tức trở về Lương Đô, chinh đồn lực lượng, ngoại trừ Thiệu Soái quân, còn có Tổng gia quân và Giang Hoài quân, tập hợp các chiến sĩ tinh nhuệ nhất, trong tình huống khẩn cấp, sẽ dùng thuyền theo Vận Hà lên Đại Vận Hà, ngược lên Lưu Nhân quan, kết hợp với lực lượng của Lý Đường đánh một trận thực thụ với Hiệt Lợi để quyết định vận mạng Trung thổ. Hiệt Lợi giỏi nhất là dùng kỵ binh ở đồng bằng, tiểu đệ sẽ lấy gậy ông đập lưng ông ngay tại bình nguyên Quan Trung, dùng sự thực để chứng minh ai mới là thống soái vô địch trên chiến trường.”

Tổng Sư Đạo ngạc nhiên hỏi: “Đệ có chắc chắn không? Nếu thua trận này, miền Bắc có thể sẽ rơi vào tình thế loạn lạc Ngũ Hồ như năm xưa.”

Lôi Cửu Chỉ chắc lưỡi nói: “Năm xưa Hiệt Lợi dùng Kim Lang quân giúp Tống Kim Cương đánh Thái Nguyên, triều Đại Đường lung lay, dầu cho có bậc tài hoa về quân sự như

Lý Thế Dân, nhưng vẫn nhiều lần thua to, buộc phải đóng cửa thành giữ chặt, rồi sau đó áp dụng sách lược cắt đường lương thực của bọn chúng, đến khi quân của Tống Kim Cương hết lương thực mới phản công. Lần này không những Hiệt Lợi tung hết lực lượng mà còn liên kết với Đột Lợi, Thất Vi, Hồi Hột, Khiết Đan, và các tộc khác, binh lực lên đến cả chục vạn người, để phải suy nghĩ kỹ.”

Nhậm Tuấn, Đồng Đồng, Hầu Hi Bạch đều đồng ý. Từ khi Hiệt Lợi nổi lên, uy thế của quân Đột Quyết như mặt trời giữa ngọc, ai nghe cũng phải biến sắc.

Khấu Trọng lộ thần sắc tin tưởng thập phần, vẻ mặt rạng rỡ, cười giải thích: “Không một ai hiểu rõ phương thức tác chiến và thực lực của liên quân Tái ngoại bằng tiểu đệ. Nếu ở Trung thổ có người đủ khả năng đẩy lùi liên quân Tái ngoại thì chắc chắn phải là tiểu đệ. Người Tái ngoại vô cùng dũng mãnh, những người đệ gặp trong chuyến du lịch Tái ngoại vừa rồi, từ Đỗ Hưng, Mã Cát, Bái Tử Đình, cho đến Hiệt Lợi cũng như bọn Bồ Tát, Cổ Nạp Đài huynh đệ, hoặc kẻ xưng hô huynh đệ với tiểu đệ là Đột Lợi không ai không mạnh mẽ. Muốn họ dẹp bỏ ý nghĩ tái xâm lược, biện pháp duy nhất là phải dùng vũ lực, chỉ cần đánh bại họ trong một trận chiến công bình mới khiến họ tâm phục khẩu phục. So với trận quyết đấu giữa hai cao thủ, thì thay vì đao pháp sẽ là binh pháp. Từ khi đáp ứng Tiểu Lăng giúp Lý Thế Dân lên ngôi, trận chiến này cứ lẩn quẩn trong đầu tiểu đệ. Đây chính là trận đại chiến cuối cùng mà Khấu Trọng ta hằng mong đợi, những việc khác đều không để trong lòng.”

Hầu Hi Bạch nói: “Hiệt Lợi có thể nào bỏ ý định đánh miền nam nếu biết bọn ta kết minh với Lý Uyên không?”

Khấu Trọng ngồi dựa vào ghế, lắc đầu: “Người có suy nghĩ này là vì không hiểu rõ tính cách của Hiệt Lợi, càng không hiểu đặc tính hiếu chiến hung mãnh của các dân tộc ở Tái ngoại. Điều quan trọng nhất là họ khắc sâu thù hận với Hán tộc, bọn ta liên minh với Lý Uyên chỉ tổ chọc giận họ, cộng thêm có Triệu Đức Ngôn bên cạnh xúi giục, lại hiểu rõ tình hình nội bộ nhà Lý Đường chia rẽ, Hiệt Lợi sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này, nếu không cái ghế Đại hãn của hãn cũng không thể ngồi vững.”

Tống Sư Đạo lo lắng nói: “Không phải ta không có lòng tin đối với đệ, ta tin tưởng về mặt tài trí đệ hơn hẳn Hiệt Lợi, nhưng chiến tranh không phải là cuộc quyết chiến giữa hai người. Người Tái ngoại ai ai cũng lớn lên trên lưng ngựa, thuật xạ kỵ hơn hẳn người Hán bọn ta, lấy sở đoản của ta đối với sở trường của địch, dù cho đệ mưu lược cái thế, vẫn chẳng làm gì được. Sao không dùng sách lược đóng cửa thành cố thủ như Lý Thế Dân?”

Khấu Trọng cười ha hả: "Lần này không thể sử dụng được sách lược cũ, bởi đối phương có Triệu Đức Ngôn giỏi đánh thành. Khi còn ở Long Tuyền đệ đã tận mắt chứng kiến bọn chúng chuẩn bị đánh thành. Người Đột Quyết giỏi nhất là lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, lợi hại hơn là bọn chúng giỏi cách làm tiêu hao sinh lực địch, nếu để bọn chúng bao vây thành Trường An, sau đó chia quân đánh các thành trong Quan Trung, dù cho có giữ được Trường An, hậu quả cũng khó mà tưởng tượng. Tiểu đệ chịu giúp Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế, đương nhiên hy vọng sau này thiên hạ thái bình. Mà điều này chỉ có thể quyết định bằng một trận chiến oanh liệt nhất, không có cách nào khác."

Bọn Tổng Sư Đạo nghe gã phân tích cũng có nhiều điểm hợp lý nên cũng chỉ trầm ngâm suy tư, không ai nói gì nữa.

Khấu Trọng quay sang Lôi Cửu Chỉ vui vẻ nói: "Chuyện tương lai thì để tương lai tính, đêm nay xử lý Vân Soái xong, bọn ta tới Phong Nhã các vui chơi đến sáng. Cứ coi như là Thái Hành Song Kiệt bị biếm đến Man hoang bày yến tiễn biệt, được không? Đương nhiên do Phúc Vinh gia của bọn ta chủ trì. Hà, không biết Lăng thiếu gia hẹn gặp mỹ nhân như thế nào rồi?"

- o O o -